

H. C. Andersen. ”Theepotten”

Eventyr. 1864

Der var en stolt Theepotte, stolt af sit Porcellain, stolt af sin lange Tud, stolt af sin brede Hank; den havde Noget forud og bagud, Tuden for, Hanken bag, og det talte den om; men den talte ikke om sit Laag, det var knækket, det var klinket, det havde Mangel, og sin Mangel taler man ikke gerne om, det gjør nok de Andre. Kopper, Fløde- og Sukkerskaal, den hele Theeopstilling vilde nok mere huske paa Laagets Skrøbelighed og tale om den, end om den gode Hank og den udmærkede Tud; det vidste Theepotten.

”Jeg kjender dem!” sagde den ind i sig selv, ”jeg kjender ogsaa nok min Mangel og jeg erkjender den, deri er min Ydmyghed, min Beskedenhed; Mangler have vi Alle, men man har da ogsaa Begavelse. Kopperne fik en Hank, Sukkerskaalen et Laag, jeg fik nu begge Dele og een Ting forud, den de aldrig faae, jeg fik en Tud, den gjør mig til Dronning paa Theebordet. Sukkerskaalen og Flødepotten forundes det at være Velsmagens Tjenerinder, men jeg er den Givende, den Raadende, jeg udbreder Velsignelsen blandt den tørstende Menneskehed; i mit Indre forarbeides de chinesiske Blade i det kogende, smagløse Vand.”

Alt Dette sagde Theepotten i dens freidige Ungdomstid. Den stod paa det dækkede Bord, den blev løftet af den fineste Haand; men den fineste Haand var keitet, Theepotten faldt, Tuden knak af, Hanken knak af, Laaget er ikke værdt at tale om, der er talt nok om det. Theepotten laae besvimet paa Gulvet, det kogende Vand løb ud af den. Det var et svært Stød, den fik, og det Sværeste var, at de loe, de loe ad den og ikke ad den keitede Haand.

”Den Erindring faaer jeg nu aldrig ud af mig!” sagde Theepotten, naar den siden fortalte sig selv sit Levnetsløb. ”Jeg blev kaldt Invalid, sat hen i en Krog og Dagen derpaa foræret bort til en Kone, der tiggede Madfedt; jeg kom ned i Armoden, stod maalløs, baade ud og ind, men der,

som jeg stod, begyndte mit bedre Liv; man er Et og bliver et ganske Andet. Der blev lagt Jord ind i mig; det er for en Theepotte at begraves, men i Jorden blev lagt et Blomsterløg; hvem der lagde det, hvem der gav det, veed jeg ikke, givet blev det, en Erstatning for de chinesiske Blade og det kogende Vand, en Erstatning for den afbrudte Hank og Tud. Og Løget laae i Jorden, Løget laae i mig, det blev mit Hjerte, mit levende Hjerte, et saadant havde jeg før aldrig havt. Der var Liv i mig, der var Kraft og Kræfter; Pulsen slog, Løget skød Spire, det var ved at sprænges af Tanker og Følelser; de brøde ud i Blomst; jeg saa den, jeg bar den, jeg glemte mig selv i dens Deilighed; velsignet er det at glemme sig selv i Andre! Den sagde mig ikke Tak; den tænkte ikke paa mig; - den blev beundret og lovpræet. Jeg var saa glad derover, hvad maatte den da ikke være det. En Dag hørte jeg, der blev sagt, at den fortjente en bedre Potte. Man slog mig midt over; det gjorde voldsomt ondt; men Blomsten kom i en bedre Potte, - og jeg blev kastet ud i Gaarden, ligger der som et gammelt Skaar, - men jeg har Erindringer, den kan jeg ikke miste.”

Skriveøvelse:

Skriv om først at være én person og siden at blive en anden.
Skriv i 3. person.

Skrik først om et Være en person
der derefter et blive en anden. ②

3. person

Hun var en slank flot pige i sin ungdom,
gik i de fineste kjoler, havde fast frisørtid
hver uge. Hun var den fineste elle, så blank
som porcelænen.

Alle så på hende, når hun ~~gjorde~~ skulle gøre
sig klar til at gå på danserestaurant. Alle
ville gerne være hendes udvalgte, så fik
man lov at smage på hendes liv

Hun blev mor til den skønneste unge,
Hun glemte sig selv og ophøjede den skønne
unge til et monster!

Som lyn fra en klar himmel, blev hun
hensat til ligegyldighed.

Ingen så hende efter hendes ydre
forfaldt!

Jette

Hun var en slank, flot pige i sin ungdom, gik i de fineste kjoler, havde fast frisørtid hver uge. Hun var den fineste af alle, så blank som porcelænen.

Alle så på hende, når hun skulle gøre sig klar til at gå på danserestaurant. Alle ville gerne være hendes udvalgte; så fik man lov at smage på hendes liv.

Hun blev mor til en skønneste unge. Men hun glemte sig selv, og ophøjede den skønne unge til et monster!

Som lyn fra en klar himmel blev hun hensat til ligegyldighed.

Ingen så hende, efter at hendes ydre forfaldt!